

Sygn. akt V.2 Ka 74/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny – Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Beata Pinior

w obecności asp. Tomasza Lubiaka z KMP w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2019 r.

sprawy: **S. P. /P./**

s. A. i I.

ur. (...) w W.

obwinionego o czyny z art. 92 a kw, art. 95 kw, art. 97 kw zw zw. z art. 81 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 92 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 28 listopada 2018r. sygn. akt III W 979/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 74/19

UZASADNIENIE

S. P. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 30 lipca 2017 roku około godziny 16:20 w R. na ulicy (...) kierując pojazdem mechanicznym marki V. (...) o nr rej. (...) jadąc w kierunku centrum miasta przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym o 39 km/h jadąc 89/50 km/h, tj. o wykroczenie z art. 92a kw,

II. w tym samym miejscu, dniu i czasie nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów w/w samochodu tj. dowodu rejestracyjnego oraz polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC ,tj. o wykroczenie z art. 95 kw;

III. w tym samym miejscu, dniu i czasie poruszał się przedmiotowym samochodem, który wbrew obowiązkowi nie został przez niego jako właściciela poddany okresowemu badaniu technicznemu w wyznaczonym terminie do 19.07.2017 roku, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym;

IV. następnie podczas przeprowadzanej kontroli drogowej nie stosował się do poleceń wydawanych przez funkcjonariusza policji nakazujących określone zachowanie tj.: poddanie się nadaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu A. Sensor oraz wejścia do pojazdu służbowego celem wykonania z nim dalszych czynności, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał S. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu w punkcie I, III oraz IV czynów wyczerpujących znamiona ustawowe wykroczeń z art. 92a kw, art. 97 kw oraz z art. 92 § 1 kw i za to na mocy art. 92a w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 800,00zł. Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 kpw uniewinnił obwinionego S. P. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II. Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 120,00 zł oraz opłatę w wysokości 80,00 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego S. P. zaskarżając wyrok w części tj. czynów I oraz IV na korzyść obwinionego, zarzucając:

I. na mocy art. 438 pkt 2 kpk oraz art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku:

-art. 5, 5§ 2, 7, 410, 424 § 1 kpk w zw. z art. 8 kpw w ten sposób, iż Sąd I instancji nie odniósł się merytorycznie do treści wyjaśnień obwinionego wskazując jedynie, że nie daje im wiary w części dot. Sprawstwa, ponieważ uznaje je za nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej – a w konsekwencji poprzez zastosowanie przy ustaleniu stanu faktycznego zasady przeciwnej do zasady in dubio pro reo, tj. domniemania winy, poprzez budowanie szeregu wzajemnie powiązanych domniemań faktycznych, które jednak w żaden sposób nie znajdują podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym, a ponadto poprzez wybiórczą analizę zgromadzonego materiału, w tym w szczególności dowodów z zeznań świadków: M. H. (1), Ł. O., na okoliczność, iż uzasadnienie przedmiotowego wyroku w żaden sposób nie eliminuje możliwości wystąpienia wersji wydarzeń wskazanej przez obwinionego popartymi zeznaniami pozostałych świadków oraz nagrania filmowego;

-urządzenie RAPID- 2 Ka nie posiada możliwości identyfikacji pojazdu, które jest mierzone pod kątem prędkości, w związku z powyższym brak jest dowodu aby pomiar przedstawiony kierującemu należał do niego;

-art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez niedostateczne wyjaśnienie podstaw orzeczenia na skutek niewskazania w uzasadnieniu wyroku, które fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę odwoławczą;

II. na mocy art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu wbrew zeznaniom świadkom, nagraniom filmowym w świetle braku dowodów wskazujących na sprawstwo, iż obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca obwinionego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca obwinionego w podnoszonych zarzutach wskazywał, że sąd I instancji podczas wyrokowania w sprawie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż obwiniony dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. W swojej apelacji obrońca obwinionego powielił linię obrony prezentowaną przez obwinionego w trakcie trwania postępowania dowodowego. Odnośnie zarzutu, że urządzenie Rapid -2 ka nie posiada możliwości identyfikacji samochodu, który zostaje poddany kontroli prędkości, obrońca obwinionego zupełnie pomija zeznania funkcjonariuszy policji Ł. O. i M. H. (2), którzy jednoznacznie zeznali, że kierujący samochodem obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 39 km/h, jadąc 89 km/h. Jak wynika z ustaleń sądu rejonowego przeprowadzone badanie prędkości pojazdu było dokonane w sposób prawidłowy, a urządzenie miało świadectwo legalizacji. Odnośnie odmowy badania stanu trzeźwości przez obwinionego, to jak słusznie zauważył sąd I instancji, badanie na urządzeniu typu alkomat jest badaniem typowym, towarzyszącym w zasadzie każdej kontroli drogowej. Sąd I instancji prawidłowo ocenił, że funkcjonariusze tzw. drogówki mają odpowiednie umiejętności oraz zostali poddani szkoleniu do przeprowadzania kontroli stanu trzeźwości. Zdaniem sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że obwiniony R. S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanych mu wykroczeń z art. 92 a kw, art. 97 w oraz z art. 92 § 1 kw. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Wymierzonej obwinionemu kary grzywny w kwocie 800 zł nie można uznać za rażąco surowej, jest to bowiem kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanych mu wykroczeń, dlatego i w tym zakresie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Mając powyższe na uwadze sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

SSO Sławomir Klekocki